

ТРОЯНОВСЬКА Т. М.,

суддя

(Нововодолазький районний суд

Харківської області)

ЕЛЕМЕНТИ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВОГО СПОРУ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ЯК ПРЕДМЕТ ЮРИСДИКЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ

Стаття присвячена визначенню елементів публічно-правового спору у сфері інтелектуальної власності з урахуванням специфіки адміністративно-правового захисту прав у цій сфері. З цією метою аналізуються норми адміністративного процесуального законодавства, практика його застосування стосовно визначення елементів вказаних спорів, а також відповідні доктринальні положення щодо адміністративно-правового захисту прав інтелектуальної власності. Визначено структуру публічно-правового спору у сфері інтелектуальної власності як предмету юрисдикції адміністративного суду, а також відмітні риси елементів такого спору.

Ключові слова: публічно-правовий спір, елементи публічно-правового спору, інтелектуальна власність, судовий захист, орган державної влади.

Стаття посвячена определению элементов публично-правового спора в сфере интеллектуальной собственности с учетом специфики административно-правовой защиты прав в этой сфере. С этой целью анализируются нормы административного процессуального законодательства, практика его применения относительно элементов указанных споров, а также соответствующие доктринальные положения в отношении административно-правовой защиты прав интеллектуальной собственности. Определена структура публично-правового спора в сфере интеллектуальной собственности как предмета юрисдикции административного суда, а также отличительные черты элементов такого спора.

Ключевые слова: публично-правовой спор, элементы публично-правового спора, интеллектуальная собственность, судебная защита, орган государственной власти.

The article is devoted to defining of public-law controversy elements in the field of intellectual property with the account of specificity of administrative law defence in this sphere. With this objective the provisions of administrative procedural law relating to the elements of public-law controversy, the practice of their application, as well as relevant doctrinal provisions concerning administrative-legal protection of intellectual property rights are analyzed. The structure of public-law controversy in the field of intellectual property as a subject jurisdiction of the administrative court, as well as the distinctive features of such dispute elements are determined.

Key words: public-law controversies, elements of public-law controversies, intellectual property, judicial protection, the public authority.

Постановка проблеми. На сьогоднішній день чільне місце серед способів охорони та захисту прав інтелектуальної власності належить такій охороні в адміністративному порядку, як уповноважені державні органи виконавчої влади. Так, лише до одного з таких органів – Державної служби інтелектуальної власності України – за 2013 рік подано 5929 заявок на реєстрацію авторського права на твір [1]. Зазначене актуалізує питання судового захисту тих прав інтелектуальної власності, які виявились порушеними внаслідок неправомірних рішень, дій або бездіяльності суб'єкта владних повноважень. Слід звернути увагу, що на сьогоднішній день правове регулювання захисту прав інтелектуальної власності судами взагалі та адміністративними судами зокрема містить істотні недоліки, які мають безпосередній вплив на формування практики розгляду публічно-правових спорів, що виникають у цій сфері. Так, виникають проблеми із визначенням юрисдикції таких справ – адміністративної чи господарської, прайвильним визначенням сторін у таких справах [2; 3] тощо.

В юридичній літературі вже неодноразово наголошувалось на недостатній кількості суддів, які мають належну підготовленість для вирішення таких спорів, або навіть на доцільності створення спеціальних судів для вирішення справ такої категорії [4]. Але вирішення цих проблем не уявляється можливим без принаймні забезпечення єдності судової практики у питанні чіткого визначення юрисдикції таких спорів,

оскільки від цього залежить напрям спеціалізованої професійної підготовки суддів, які вирішуватимуть такі справи.

Уявляється, що наведені вище проблеми є наслідком недостатнього опрацювання в юридичній літературі питань елементів публічно-правового спору у сфері інтелектуальної власності, визначення їх особливостей. Так, зокрема, спори, що пов'язані з визнанням недійсними документів, які засвідчують право на об'єкти інтелектуальної власності (свідоцтва, патенти) на сьогодні відносяться до юрисдикції господарських судів [2; 3; 5; 6]. На обґрунтування такої позиції зазначається, що заінтересовані особи подають такі позови на захист своїх цивільних (приватних) прав інтелектуальної власності [2; 3]. Разом із тим, не враховується, що, як буде обґрунтовано далі, предметом таких спорів виступає, з одного боку, публічний обов'язок відповідних органів утриматись від видачі охоронних документів без належних на те правових підстав, а з іншого, – публічне право заінтересованої особи на відповідну бездіяльність таких органів.

Слід зауважити, що на сьогоднішній день питання елементів публічно-правового спору у сфері інтелектуальної власності не досліджено в належній мірі. Основна увага науковців зосереджена або на питаннях поняття публічно-правового спору в цілому, та його елементів [7; 8; 9; 10] або на питаннях публічно-правових спорів в окремих сферах публічно-правових відносин [11]. Слід відмітити дисертаційне дослідження А.К. Гасанової «Адміністративно-правові засади вирішення конфліктів в діяльності органів виконавчої влади» (2011 р.) [12], яке також має галузеве спрямування.

Значний вплив на формування загальнотеоретичних засад елементів публічно-правового спору справили роботи таких вчених, як В.Б. Аверьянов, О.М. Бандурка, Ю.П. Битяка, Ю.В. Георгієвський, Е.Ф. Демський, Є.В. С.В. Ківалов, І.Б. Коліушко, Р.О. Куйбіда, О.М. Пасенюк, О.П. Рябченко, А.О. Селіванов.

Постановка завдання. Враховуючи зазначене, метою цієї статті є визначення елементів публічно-правового спору у сфері інтелектуальної власності, розкриття їх сутності та визначення їх відмітних рис.

Результати дослідження. Щодо визначення елементів публічно-правового спору у сфері інтелектуальної власності основоположне значення мають напрацювання вчених стосовно елементів публічно-правового спору в цілому. На сьогоднішній день найбільший інтерес представляють позиції К.О. Тимошенко, Н.Є. Хлібороб та Ю.С. Педько. Аналіз вказаних позицій дозволяє стверджувати, що зазначені вчені в цілому одностайні щодо виділення наступних елементів публічно-правового спору: предмет, підстави, сторони [7, с. 15; 8, с. 9; 13, с. 771]. Вони також надають дещо схожі визначення таким елементам, як підстави та сторони. Так, під підставою публічно-правового спору ними розуміється сукупність фактичних і юридичних обставин, які свідчать про ймовірне порушення прав, свобод та інтересів фізичних, юридичних осіб у публічно-правових відносинах. Під сторонами публічно-правового спору зазначені вчені розуміють сторін публічно-правових відносин, з яких виник спір. Такими сторонами визначаються також особи, які вважають, що суб'єкт владних повноважень порушив їхні права, свободи, інтереси, незалежно від того, чи були вони самі стороною визначення публічно-правових відносин. Суб'єкти публічно-правового спору поділяються вченими на дві групи: перша – фізичні, юридичні особи; друга – суб'єкти владних повноважень [7, с. 15; 8, с. 9; 13, с. 771]. Разом із тим, зазначені вчені по-різному визначають предмет публічно-правового спору. Так, з визначення публічно-правового спору, що надається Ю.С. Педьком у Великому енциклопедичному юридичному словнику (2012 р.) можна зробити висновок, що вчений вважає таким предметом або порушені суб'єктивні права громадян та організацій (щодо спорів, пов'язаних з оскарженням індивідуальних актів), або нормативно-правові акти органів публічної влади [13, с. 771]. Натомість, як К.О. Тимошенко, так і Н.Є. Хлібороб предметом публічно-правового спору називають рішення, дії чи бездіяльність суб'єкта владних повноважень [7, с. 15; 8, с. 9]. Н.Є. Хлібороб додатково називає предметом публічно-правового спору адміністративний договір [7, с. 15]. Порушене ж суб'єктивне право визнається не предметом публічно-правового спору, а предметом захисту в адміністративному суді [8, с. 9]. Віддаючи перевагу першій або другій позиції слід, як уявляється, виходити, з таких категорій, як підстава публічно-правового спору, його сутність, а також призначення адміністративного судочинства. Так, якщо під підставою публічно-правового спору визначати сукупність фактів, які свідчать про наявне порушення суб'єктивного права, то вказані рішення, дії чи бездіяльність відносяться скоріше до підстави публічно-правового спору. Крім того, якщо виходити з розуміння публічно-правового спору як юридичного конфлікту, то зазначені рішення, дії, бездіяльність відображають правову позицію органу влади, що є стороною спору. Предметом такої правової позиції, як уявляється, є саме права та обов'язки органу влади в конкретних правовідносинах. Аналогічні права виступають предметом правової позиції протилежної сторони конкретних правовідносин. Призначенням же суду є вирішення цього спору. Тому, як уявляється, суб'єктивні права та обов'язки можуть бути одночасно предметом як публічно-правового спору, так і захисту в адміністративному суді. Виходячи з наведеного, доцільно для подальшого дослідження взяти за основу розуміння предмету публічно-правового спору, наведене Ю.С. Педьком.

У сфері інтелектуальної власності можуть виникати спори як щодо оскарження правових актів індивідуального характеру, так і щодо оскарження нормативних актів.

Актами індивідуального характеру можуть бути, зокрема, рішення уповноважених органів про видачу або відмову у видачі охоронних документів, притягненням до відповідальності у зв'язку із порушенням законодавства у сфері інтелектуальної власності тощо. Слід зауважити, що, як було наведено вище, спори, що пов'язані з визнанням недійсними документів, які засвідчують право на об'єкти інтелектуальної власності (свідоцтва, патенти) на сьогодні відносяться до юрисдикції господарських судів [2; 3; 5; 6]. Разом із тим такий висновок уявляється спірним. Розглянемо подібну ситуацію на прикладі Державної служби інтелектуальної власності України (далі – ДСІВ України). Відповідно до пп. 2 п. 4 Положення про Державну службу інтелектуальної власності України, затвердженого указом Президента України від 08.04.2011 р. № 436/2011 (далі – Положення про ДСІВ) [14], до повноважень ДСІВ України входить, зокрема, видача патентів/свідоцтв на об'єкти права інтелектуальної власності. Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [15], зокрема, органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Теорією права виділяються правомочності, що утворюють структуру суб'єктивного права, однією з яких є можливість зацікавленої особи жадати від зобов'язаного суб'єкта виконання свого обов'язку [16, с. 388-389]. Отже, неправомірна видача охоронного документа є порушенням такого права особи, як право на утримання органу, який має право видавати певний документ, від його видачі. Враховуючи, що зазначене утримання є обов'язком, зокрема, ДСІВ України, що витікає з положення про неї, очевидним стає те, що мова йде про порушення ДСІВ України своїх публічних обов'язків. Отже, в розглядуваному випадку спірним правовідношенням можна визначити публічне правовідношення, в якому особа, яка має право інтелектуальної власності, має право на утримання ДСІВ України від вчинення певних дій, а ДСІВ України має відповідний обов'язок перед такою особою. Враховуючи наведене, наряд чи може викликати сумнів те, що в даному випадку мова йде суто про публічно-правовий спір. При цьому положення п. 1 ч. 1 ст. 3 Кодексу адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. № 2747-IV (далі – КАС України) [17] про те, що справою адміністративної юрисдикції є тільки ті публічно-правові спори, що виникають внаслідок реалізації суб'єктом владних повноважень владних управлінських функцій, як уявляється, не може заважати визначенню цієї справи як адміністративної, виходячи з роз'яснення терміну «владна управлінська функція», що викладене у п. 3 Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 20.05.2013 р. № 8 «Про окремі питання юрисдикції адміністративних судів» [18]: для цілей і завдань адміністративного судочинства владну управлінську функцію необхідно розуміти як діяльність усіх суб'єктів владних повноважень з виконання покладених на них Конституцією чи законами України завдань.

Слід відмітити, що в даному випадку для особи-творця дійсно, як вже зазначалось вище, впершу чергу, має значення можливість подальшої реалізації своїх цивільних прав. Разом із тим не можна заперечувати те, що першочергово в даному випадку захищається саме публічне право такої особи. Актами індивідуального характеру, що можуть бути оскаржені в адміністративному суді, можуть бути також розпорядження (приписи) державного інспектора з питань інтелектуальної власності суб'єктам господарювання щодо усунення порушень законодавства у сфері інтелектуальної власності, застосування до суб'єктів господарювання у разі порушення ними законодавства про виробництво дисків спеціальних заходів в межах своїх повноважень (пп. 6, 7 п. 7 Положення про державного інспектора з питань інтелектуальної власності Державної служби інтелектуальної власності, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17.05.2002 р. № 674 [19]) тощо.

До адміністративного суду можуть бути оскаржені не тільки рішення, дії суб'єкта владних повноважень у сфері інтелектуальної власності, а й бездіяльність. Так, відповідно до пп. 19 п. 4 Положення про ДСІВ України, до сфери повноважень ДСІВ України належить, зокрема, видача документів для здійснення митного контролю та митного оформлення товарів, що переміщуються через митний кордон України.

У практиці мають місце випадки оскарження не тільки актів індивідуального характеру у сфері інтелектуальної власності, але й нормативних актів. Так, Всеукраїнська громадська організація «Всеукраїнське агентство авторських прав», Всеукраїнська громадська організація «Всеукраїнське агентство з авторських та суміжних прав» звернулись до Міністерства освіти і науки України, треті особи – Державна служба інтелектуальної власності України, Об'єднання підприємств «Український музичний альянс», Міністерство юстиції України, із позовом про скасування наказу Міністерства освіти і науки України № 1249 від 30.08.2013 р. «Про затвердження Порядку визначення уповноважених організацій колективного управління, які здійснюватимуть збирання і розподіл винагороди (роялті) за використання опублікованих з комерційною метою фонограм і відеограм». Зазначений позов задоволено частково [20].

Отже, виходячи з наведеного, предметом публічно-правового спору у сфері інтелектуальної власності можна визначити публічний обов'язок суб'єкта владних повноважень вчинити певні дії або утриматись від певних дій. Такими діями може бути: 1) видання правових актів нормативного або індивідуального

характеру; 2) видання актів індивідуального характеру у поєднанні із вжиттям певних заходів фактичного характеру (вчиненням дій) у випадках, передбачених законом. При цьому рішення, дії, бездіяльність суб'єкта владних повноважень можуть одночасно порушувати як публічні, так і приватні права особи, а зазначений обов'язок може носити як абсолютний, так і відносний характер.

Наступним елементом публічно-правового спору визначається підстава його виникнення. К.О. Тимошенко визначає підставою публічно-правового спору як предмету юрисдикції адміністративного суду дві групи юридичних фактів: а) матеріальні (факт порушення прав особи); б) процесуальні (факт звернення до суду з позовом) [8, с. 9]. Н.С. Хлібороб такою підставою визначає сукупність фактичних і юридичних обставин, які свідчать про ймовірне порушення прав, свобод та інтересів фізичних, юридичних осіб у публічно-правових відносинах [7, с. 15]. Враховуючи те, що, з одного боку, на момент звернення до суду неможливо достовірно знати про те, що права особи порушено, а з іншого, – що в теорії права є поширеним термін не «юридична обставина», а «юридичний факт», підставою виникнення публічно-правового спору у сфері інтелектуальної власності доцільно вважати сукупність юридичних фактів, які свідчать про ймовірне порушення прав, свобод та інтересів фізичних, юридичних осіб у публічно-правових відносинах у сфері інтелектуальної власності. Такими фактами слід вважати: 1) подання до адміністративного суду позовної заяви, що відповідає вимогам законодавства, тобто містить передусім зміст позовних вимог і виклад обставин, якими обґрунтовуються ці вимоги (п. 4 ч. 1 ст. 106 КАС України); 2) інші дії чи бездіяльність позивача, що мають місце протягом розгляду справи та свідчать про підтримання позивачем своїх вимог (ч. 3 ст. 111, ч. 1 ст. 135 КАС України тощо).

Сторонами публічно-правового спору визначаються суб'єкти матеріального публічного правовідношення, з якого виник спір [9, с. 9].

Таких суб'єктів доцільним уявляється умовно поділити на дві групи. До першої належать суб'єкти владних повноважень у сфері інтелектуальної власності. Це: 1) суб'єкти адміністративно-правового захисту прав інтелектуальної власності [21, с. 131-153, 156]; 2) суб'єкти, що мають право видавати нормативні акти у сфері інтелектуальної власності. Другу групу утворюють особи, які є дійсними або імовірними суб'єктами права інтелектуальної власності: творці, а також суб'єкти, які використовують права інтелектуальної власності (ст. 421 Цивільного кодексу України від 16.01.2003 р. № 435-IV (далі – ЦК України) [22], ст. 8 Закону України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.1993 р. № 3792-XII [23]).

Вдала систематизація суб'єктів адміністративно-правового захисту прав інтелектуальної власності проведена В.В. Колесніченком, який за основу бере такі критерії, як: 1) можливість і спроможність суб'єкта адміністративно-правового захисту права інтелектуальної власності брати участь у правозахисних відносинах; 2) спосіб адміністративно-правового захисту тощо. Враховуючи спрямованість цього дослідження більший інтерес викликає перший критерій. За ним дослідник виділяє: 1) суб'єктів, які безпосередньо беруть участь у таких відносинах, у зв'язку з наділенням їх правовою нормою повноваженнями щодо здійснення такого захисту у вказаній сфері (основні); 2) суб'єктів, участь яких у правозахисних відносинах може бути охарактеризована як додаткова, оскільки вони здійснюють такий захист поряд із правозахисною діяльністю у інших сферах суспільних відносин (додаткові); 3) суб'єктів, повноваження у правозахисній сфері яких стосуються діяльності допоміжного характеру щодо визначення наявності чи відсутності підстав прийняття юридично владного рішення іншими суб'єктами правозахисної діяльності (допоміжні). До основних вчений відносить таких суб'єктів, як Державна служба інтелектуальної власності України [21, с. 134], Міждержавна рада з питань правової охорони й захисту інтелектуальної власності [21, с. 140], Державна служба з охорони прав на сорти рослин [21, с. 142]. До додаткових вчений відносить Міністерство внутрішніх справ України, прокуратуру, Міністерство аграрної політики та продовольства України, Службу безпеки України, Антимонопольний комітет України, Державний комітет України з питань технічного регулювання та споживчої політики, Міністерство доходів і зборів України, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України [21, с. 147]. Ця класифікація корисна тим, що дозволяє врахувати характер адміністративної правосуб'єктності вказаних осіб у правовідносинах інтелектуальної власності. Щодо ж суб'єктів, що видають нормативні акти у сфері інтелектуальної власності, то доцільним уявляється виходити з підходу Р.Б. Шишки, наведеного у монографії В.В. Колесніченка, відповідно до якого до складу системи охорони прав інтелектуальної власності в Україні входять такі державні органи: 1) Верховна Рада України, яка приймає відповідні закони і цим удосконалює нормативну базу охорони прав інтелектуальної власності (здійснює регуляторну політику у сфері інтелектуальної власності); 2) Президент України і 3) Уряд України, які вживають заходи щодо забезпечення виконання прийнятих законів; 4) міністерства, відомства, центральні органи державної виконавчої влади, уряд Республіки Крим, 5) інші державні органи, до компетенції яких відносяться повноваження у сфері інтелектуальної власності, забезпечують їх виконання [24, с. 304; 21, с. 132]. Серед міністерств, інших центральних органів виконавчої влади слід назвати передусім Міністерство освіти і науки України [25] та Державну службу інтелектуальної власності України [14].

Під час розгляду адміністративними судами справ, що виникають у сфері інтелектуальної власності характерною є участь вказаних органів як відповідачів.

Висновки. Відповідно до ст. 421 ЦК України, суб'єктами права інтелектуальної власності є творець (творці) об'єкта права інтелектуальної власності (автор, виконавець, винахідник тощо) та інші особи, яким належать особисті немайнові та (або) майнові права інтелектуальної власності відповідно до ЦК України, іншого закону чи договору. У юридичній літературі усталеним є поділ суб'єктів права інтелектуальної власності на первинних і похідних. До перших відносяться лише творці результату інтелектуальної діяльності. Похідними є всі правонаступники, до яких право інтелектуальної власності перейшло на підставі договору або в силу закону. Первинний суб'єкт права може передати свої майнові права на об'єкт інтелектуальної власності будь-якій іншій особі. Окремою категорією суб'єктів виділяються роботодавці, у яких виникає право інтелектуальної власності на об'єкти, які створені під час виконання службових обов'язків [26]. Як вже було зазначено вище, на момент звернення до суду не можна достовірно визначити, чи є особа суб'єктом спірного публічного правовідношення. Тому доцільним уявляється визначати таких суб'єктів публічно-правового спору у сфері інтелектуальної власності саме як дійсних або імовірних суб'єктів спірного публічного правовідношення.

Список використаних джерел:

1. Річний звіт Державної служби інтелектуальної власності України за 2013 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://sips.gov.ua/i_upload/file/zvit-2013-ua.pdf
2. Москаленко В. С. Захист прав інтелектуальної власності господарськими судами України: реалії та перспективи / В. С. Москаленко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vgsu.arbitr.gov.ua/news/92/>.
3. Визначення підвідомчості у справах із захисту інтелектуальної власності [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://legalweekly.com.ua/index.php?id=16061&show=news&newsid=120570>
4. Право інтелектуальної власності : академічний курс // [О. П. Орлюк та ін.]; [ред. О. П. Орлюк, О. Д. Святоцький]. – К. : Ін Юре, 2007. – 696 с.
5. Про застосування судами норм законодавства у справах про захист авторського права і суміжних прав : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 04.06.2010 р. № 5 // Вісник Верховного Суду України. – 2010. – № 6.
6. Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності : Постанова Пленуму Вищого господарського суду України від 17.10.2012 р. № 12 // Юридичний вісник України. – 2012. – № 46.
7. Хлібороб Н. Є. Публічно-правовий спір як предмет юрисдикційної діяльності адміністративного суду : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Н. Є. Хлібороб. – Львів, 2012. – 22 с.
8. Тимошенко К. О. Публічно-правовий спір як предмет юрисдикції адміністративних судів : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / К. О. Тимошенко. – К., 2012. – 20 с.
9. Педько Ю. С. Публічно-правовий спір – предмет юрисдикції адміністративних судів України / Ю. С. Педько // Актуальні проблеми застосування Цивільного процесуального Кодексу та Кодексу адміністративного судочинства України : матер. міжнар. наук.-практ. конф., (м. Харків, 25–26 січня 2007 р.). – Х. : Нац. юрид. акад. України, 2007. – С. 249–252.
10. Шавінський В. Публічно правовий спір як категорія адміністративно правової науки / В. Шавінський // Публічне право. – 2013. – № 1 (9). – С. 73–77.
11. Цуркан М. І. Правове регулювання публічної служби в Україні. Особливості судового розгляду спорів : монограф. / М. І. Цуркан. – Х. : Право, 2010. – 216 с.
12. Гасанова А. К. Адміністративно-правові засади вирішення конфліктів в діяльності органів виконавчої влади : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Гасанова А. К. – Одеса, 2011. – 215 с.
13. Великий енциклопедичний юридичний словник / [ред. Ю. С. Шемшученко]. – К. : Юридична думка, 2012. – 1020 с.
14. Про затвердження Положення про Державну службу інтелектуальної власності України : Указ Президента України від 08.04.2011 р. № 436/2011// Офіційний вісник України. – 2011. – № 29 (26.04.2011). – Ст. 1244.
15. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
16. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : підруч. / Скакун О. Ф. – К. : Алерта ; КНТ ; ЦУЛ, 2010. – 520 с.
17. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. № 2747-IV // Офіційний вісник України. – 2005. – № 32 (26.08.2005). – Ст. 1918.

18. Про окремі питання юрисдикції адміністративних судів : Постанова Пленуму Вищого адміністративного суду України від 20.05.2013 р. № 8 : за станом на 14 лют. 2014 р. // Юридичний вісник України. – 2013. – № 25.
19. Про затвердження Положення про державного інспектора з питань інтелектуальної власності Державної служби інтелектуальної власності : Постанова Кабінету Міністрів України від 17.05.2002 р. № 674 // Урядовий кур'єр. – 2002. – № 111.
20. Про скасування наказу Міністерства освіти і науки України № 1249 від 30.08.2013 р. : Постанова Окружного адміністративного суду м. Києва від 21.01.2014 р. № 826/16333/13-а // Юридическая практика. – 2014. – № 12.
21. Колесніченко В. В. Адміністративно-правовий захист права інтелектуальної власності : теорія і практика : моногр. / Колесніченко В. В. – К. : Логос, 2014. – 399 с.
22. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV : за станом на 27 берез. 2014 р. // Офіційний вісник України. – 2003. – № 11. – Ст. 461 (із змінами).
23. Про авторське право і суміжні права : Закон України від 23.12.1993 р. № 3792-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 13. – Ст. 64.
24. Шишка Р.Б. Охорона прав суб'єктів інтелектуальної власності у цивільному праві України : дис. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.03/ Шишка Р. Б. – Х., 2004. – 468 с.
25. Питання Міністерства освіти і науки України : Указ Президента України від 25.04.2013 р. № 240/2013 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 34. – Ст. 1206
26. Науково-практичний коментар до ст. 421 Цивільного кодексу України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : система інформаційно-правового забезпечення «Ліга-Закон» станом на 10.05.2014 р.

ХАМХОДЕРА О. П.,
аспірант кафедри адміністративного
і фінансового права
(Національний університет
«Одеська юридична академія»)

УДК 342.518(477).001.1

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ДЕРЖАВНИХ ІНСПЕКЦІЙ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ СТРУКТУРИ

В даній статті розглядається структура адміністративно-правового статусу державних інспекцій, доводиться позиція про неналежність до її елементів відповідальності та гарантій. Висвітлюється авторський погляд щодо оновленого співвідношення понять «функцій» та «завдань», ролі цілей для характеристики державних інспекцій, оптимальної послідовності викладення складових їхнього галузевого статусу. Обстоюється відсутність практичної потреби в нормативному закріпленні відповідної дефініції.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, державні інспекції, структура, відповідальність, гарантії, принципи, ціль.

В данной статье рассматривается структура административно-правового статуса государственных инспекций, обосновывается позиция о непринадлежности к его элементам ответственности и гарантий. Освещается авторский взгляд на обновленное соотношение понятий «функций» и «задач», роль целей для характеристики государственных инспекций, оптимальная последовательность изложения составляющих их отраслевого статуса. Отстаивается ненужность нормативного закрепления соответствующей дефиниции.

Ключевые слова: административно-правовой статус, государственные инспекции, структура, ответственность, гарантии, принципы, цель.

This article deals with the structure of administrative legal status of state inspections. Proved that such elements like responsibilities and guarantees are not belonging to its legal status. This article shows the author's view on the renewed relationship between the concepts «function» and «objectives», aims to characterize the role of government inspections, the optimal sequence of presentation components of their industry status. Substantiates the lack of practical need for appropriate statutory definition.

Key words: administrative and legal status, state inspections, structure, responsibilities, guarantees, principles, purpose.

